

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμὸν οὖμεν χρόνον
μέσα' στὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ἕνδεκα χίλια κι' ἐνιακάσια,
ἔλο γιὰ τὴν Ἀνθρώποι θὰ περιοβῶν' ἡ γλώσσα.

Μαρτίου δωδεκάτη,
τὸ γλωσσικὸ φρουάττει.

Χίλια κι' ἑξηνηταδύο κι' ἑκατὸ
καὶ μαλλιαρούς μεγάλους χαριετώ.

**Σίφουνας κί λο γοπάλη
γιὰ τὸ γλωσσικὸ καὶ πάλι.**

Ἐστὶν Κορκῆ τὸν Χιώτη
σιμόνω, πατριώτη,
καὶ τέτοια τοῦ μιλῶ:

Ἐστὰ λόγια μας τὰ τόσα -
τί λές καὶ σὺ γιὰ γλώσσα,
μεγάλο μας μαλο;

Ὁ αὐτὸς μου λέει τότε: μεγάλη σας ἡ χάρις...
ἴστε, γλωσσολόγε, τὴν θέσι μου νὰ πάρης.

Σπουδαία γλωσσόφωρα
σὰς ἔπιασε καὶ πάλι...
Ἐστὴν ἔδρα τὴν μεγάλην
καθίσατε σεῖς τώρα.

Ἐγὼ σὰς κάνω τόπο,
κι' ἔλατε δίχως κόπο...
σὰς τὴν παραχωρῶ.

Ἐλάτε, γλωσσόδοταί,
τὴν γλώσσα σας νὰ τρώτε
σὲ τούτον τὸν καιρῶ.

Ἐμπρός, γλωσσολογίηρες,
ἔμπρός, γλωσσολογίηρες,
γλωσσολογίηρες.

Γραμμίσατε κι' ἄμυνα,
καὶ σπάστε μου τὴν πένα,
καὶ δώστε μου μυτιὰς.

Δοξάζω τὸνομά σας,
κι' ἡ γλώσσα ζήτημά σας
πρῶτο κι' ὕστερινο.

Καὶ δῖόλου μὴ σὰς μέλη
πὼς θάβγῃ τὸ καρβέλι
τὸ καθήμερινο.

Ἄφῃστε τὸ στομάχι
καὶ τὰ κοιλιακά,
καὶ τώρα, γλωσσολογίη,
πιάστε τὰ γλωσσικά.

Ἐστὸ γλωσσικὸ καὶ πάλιν ἡ τρελλο-Μιχαλοῦ
φρονήρης ἄς τρυφήσῃ...
αὐτὸ θὰ τῆς ἀφίση
περίστευμα μαλοῦ.

Μ' αὐτὸ θὰ λείψουν λόγια,
αὐτὸ θὰ τὴν εἰάρη,
καὶ ξένοι γλωσσολόγοι
καινούργιοι συναξάει
θὰ γράψουνε μὲτὰ μέρα
γιὰ τὴν γλωσσολογίη.

Αὐτὰ μοῦ λέει κι' ἄλλα,
κασιγνήτος καυκάλα,
ὁ Κοραῆς ὁ Χιώτης,
κουρευτιάδης πρώτος.

- Ὅλα τὰ νέα βρίσκει μεγάλα καὶ σοφά,
καὶ σκύβει μὲς στ' αὐτὴ μου καὶ μοῦ μιλεῖ κρυφά:
'Πέστε στὸν γλωσσολόγο, ποῦ μένει στὸ Παρίσι,
καὶ θέλει καὶ τῶν Γάλλων τὴν γλῶσσα νὰ ρυθμίσει,
'πέστε στὸν Παρισιάνο, ποῦ πᾶει τετρακόσια,
ν' ἀφήσει κατὰ μέρος τὴν Γαλλικὴ τὴν γλῶσσα,
καὶ μέσα στὴν Ἀθῆνα νά ληθῃ κι' αὐτὸς γιὰ χάρι
τὴν θέσι μου νὰ πάρῃ.

Γράφετε καὶ τοῦ Πάλλη τοῦ γλωσσολογίου,
ποῦ δὲν τ' ἀρέσει διόλου κι' ἡ γλῶσσα τοῦ Σαϊζ-πέρου.
Μηνύσετε καὶ τοῦτου,
ποῦχει μισὰ καὶ γρόσα,
νὰ μὴ σκορπῆ τὸν νοῦ του
καὶ στὸν Τζῶν-Μπούλ τὴν γλῶσσα.

Κι' ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα,
χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃ,
νά ληθῇ μὲ τὸν κύρ Γιάννη
κι' ἐμεῖτος ἔδω πέρα.

- 'Πέστε πῶς τοὺς προσμένω μ' ἀνυπομονήσι
νὰ κένουε μὰ τέτοια πρακτικὴ θυσία.
'Πέστε πῶς τοὺς προσμένουν μ' ἐμένα κι' οἱ τρανοὶ σας
νὰ γίνουν γλωσσολῶται,
κι' ἐμεῖς οἱ πρόγονοί σας
τῆς Μιχαλοῦς χρεώσται.

'Ας ἔλθουν ἔσπευσμένως,
καὶ μὲ τιμαὶς τὸ γένος
θὰ τοὺς παρατιμήσῃ.

Καὶ μαλλιαρὰ βιβλία
καὶ μαλλιαρὰ Σχολεῖα
τὸ κράτος θὰ γεμίσῃ.

- Κι' ἐγὼ θὰ γονατίζω σὲ τούτῃ τὴν δυάδα,
καὶ στέφανα θὰ πλέκω,
πρὸ πάντων στὸν Ἀλέκο
γιὰ τὴν γνωστὴ τὴν Λιάδα.

- Κι' ἐγὼ θὰ τοὺς συστήσω σὲ κάθε πατριώτῃ,
μὰ καὶ στὸν Βενιζέλο,
καὶ τὸ ψυλὸ καπέλο
θὰ φῶν τοῦ Μιστριώτη.

Τέτοια μούπε, Περικιέτο, τὸ κεφάλι τὸ μεγάλο,
κι' ἐγὼ στέλλω μὰ γράφῃ
'στὴν δυάδα τὴν σοφῇ,
'στὸν Ἑγγιζό καὶ στὸν Γάλλο.

Πρὸς γλωσσολόγους ἐπιστολὴ τοῦ γλωσσολόγου τοῦ Φρασουλῆ.

- 'Αγαπητὲ κύρ Γιάννη, ποῦ μένει στὴ Γαλλία,
καὶ βλάμῃ κύρ Ἀλέκο, ποῦ μένει στὴν Ἀγγλία,
ὄντως γιὰ σὰς ἡμέρα
θριάμβων ἀνατέλλει,
καὶ νά ληθῇ ἔδω πέρα...
ὁ Κοραῆς σὰς θέλει.

Μούπε κρυφὰ στ' αὐτὴ
νά ληθῆτε δίχως ἄλλο...

τὸ γένος σὰς ζητεῖ
μὲς στῶν γλωσσῶν τὸν σάλο.

- Δώστε δέκα μούντζαις στὴν κούτο-Ἑγγλιτέρα
καὶ στὴν κούτο-Γαλλία,
καὶ τρέψτε ἔδω πέρα
νὰ δῆτε μεγαλεῖα.

Ἡ κυρὰ μαλλιαροσύνη
'πῆρε δρόμο, πῆρε φόρα,
καὶ γι' αὐτὴν ἡ Ρωμαιοσύνη
ἀνταρτίζεται καὶ τώρα.

Σὰς ἀνοίγονται τεμένη
καὶ σπουδῆς Σχολεῖα πρῶτα,
καὶ καθένας περμένει
τῆς σοφίας σὰς τὸ φῶτα.

- Γιὰ τοὺς μαλλιαροὺς ἀλήθεα κρισμῶτατος καιροῦ,
γι' αὐτοὺς χρόνια τιμημένα,
κι' ἀνρωτῆσατε κι' ἐμένα
πόσα θέλω γιὰ νὰ γίνω μαθητὴς σας μαλλιαροῦ.

'Επειδὴ καὶ τὸ Κουβέρνο
θέλει πάλι νέους πόρους,
καὶ σὲ γαίαις βάζει φρούς,
δέκα φράγκα μόνον πέρνο.

Κι' ἂν σὰς φαίνονται πολλὰ
κι' ἂν τὰ δίνετε μὲ πόνο,
δέχομαι καὶ πέντε μόνον,
καὶ λιγώτερα φιλά.

Πλὴν πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος
δέχομαι κι' ἄπλω εἰς εἶδος
νὰ μοῦ γίνῃ πληρωμὴ,
κἂν γκαουβέτσι, κἂν ψωμί.

'Στῆς ἀκριβείας τὸν καιρὸ
καὶ στῶν φῶτων τὴν πληθώρα
ὅπως ὅπως μαλλιαρὸ
κάνετε κι' ἐμένα τώρα.

- Σὰς προσμένουν ἀνδριάντες, σὰς προσμένουν προτομαί,
σὰς προσμένουν καὶ φαλάκραις, ποῦ δὲν ἔχουν ντίπ μαλλιά...
γιὰ τὴν ἐσπλώση τῆς γλῶσσας κατῆχῃσατε κι' ἐμεῖ,
ποῦμαι βλάκας μὲ πατέντα καὶ μὲ περικεραλῖα.

Κι' ὁ Ρήγας γιὰ τὸ γλωσσικὸ μὲ τόνο ψάλλ' ἠρωϊκῶ.

- Κι' ἐγὼ, ξύλινη κολλήγα,
ἀκουσα ποῦ λὲς τὸν Ρήγα,
τὸν Φερρατὸ δηλαδῆ,
τέτοια νὰ μὰς τραγουδῇ:

'Ὁ παιδιὰ μου, μαλλιαρὰ μου,
μὲς στὸ τόσο λαρρικὸ
ἔχω χάσει τὰ νερά μου
μὲ τὸ νέο γλωσσικὸ.

'Ὁ παιδιὰ μου, λυσασσιμένα
πάντα γιὰ ρητορικῇ,